POSLEDNÃ• PÅ˜Ã•NÃ•

StÅ™eda, 04 listopad 2026

PÅ™i posledn Ã-
Å™Ã-jnovÃ© nÃ¡vÅ¡tÄ›vÄ› ÄŒeska jsem se krom veselÃ½ch udÃ¡lostÃ- ÃºÄ•astnila i tÄ›ch mÃ©nÄ› veselÃ½ch. NemÃ¡m teÄ• na mysli tu tragikomickou vÃ½pravu pÅ™es Beskydy, ani svatbu mojÃ- kamarÃ¡dky z dÄ›tstvÃ- (o tom napÃ-Å¡u pÅ™Ã-Å¡tÄ›), ale nemÃ©nÄ› dÅ¯leÅ¾itou Ä•Ã¡stÃ- mÃ© nÃ¡vÅ¡tÄ›vy bylo splnÄ›nÃ- posledn Ã-ho pÅ™Ã¡nÃ- mojÃ- maminky. Krom toho, Å¾e se stala krÃ¡snÃ½m stromem s vÃ½hledem na jezero ve Å vÃ½carsku, tak si takÃ© pÅ™Ã¡la bÃ½t rozprÃ¡Å¡ena na rozptylovÃ© louÄ•ce u svÃ½ch rodiÄ•Å¯.

Jak to vyslovila, tak jsem to
uÄ•inila.

Hned po spÃ¡lenÃ- mi ji rozdÄ›lili
do dvou uren. Jednu do biologicky rozloÅ¾itelnÃ©, kterou jsem si zabalila do kufru, a druhÃ¡ Ä•Ã¡st popela zÅ¯stala v jejÃ-m domÄ› ve skÅ™Ã-ni.

Avizovala jsem dopÅ™edu vÅ¡echny
znÃ¡mÃ© a pÅ™Ã¡telÃ©, Å¾e se bude konat rozptyl, ale nikdo si neudÄ›lal Ä•as. Bratr se chytal za hlavu, Å¾e je blbÃ©, abychom tam byli jen my tÅ™i (rozumÄ›j jÃ¡, on a farÃ¡Å™), protoÅ¾e by to vypadalo jako pohÅ™eb kÅ™eÄ•ka a to maminÄ› nemÅ¯Å¾eme udÄ›lat.

VysvÄ›tlila jsem mu, Å¾e je to v
podstatÄ› jen intimnÃ- zÃ¡leÅ¾itost a splnÄ›nÃ- posledn Ã-ho pÅ™Ã¡nÃ-.

Pan dÄ›kan z fary Sv. Jakuba si
udÄ›lal na nÃ¡s Ä•as v mnou urÄ•enÃ½ den.

PÅ™idala se k nÃ¡m jeÅ¡tÄ› mamÄ•ina
kamarÃ¡dka, a nakonec i bratr se uvolil, Å¾e to tedy udÄ›lÃ¡me tak, jak jsem to naplÃ¡novala.

TakÅ¾e jsme nakonec na pohÅ™eb
Schredingerova kÅ™eÄ•ka byli Ä•tyÅ™i.

No, naplÃ¡novala...

Jak je o mnÄ› znÃ¡mo, mÃ¡m
schopnost pÅ™itahovat nepravdÄ›podobnÃ© pravdÄ›podobnosti, a ani tentokrÃ¡t tomu nebylo jinak.

S panem dÄ›kanem jsme se potkali
u hÅ™bitovnÃ- brÃ¡ny a jÃ¡ ho hned z Ãºvodu upozornila, Å¾e nikdo z nÃ¡s nemÃ¡ ponÄ›tÃ-, jak takovÃ½ rozptyl probÃ-hÃ¡, a budeme rÃ¡di, kdyÅ¾ nÃ¡m to Å™ekne.

BoÅ¾Ã- sluÅ¾ebnÃ-k nakrabatil oboÄ•Ã-
a jen tak mimochodem pronesl, Å¾e on taky nemÃ¡ tucha.

ProstÄ› se pomodlÃ-me a
rozprÃ¡Å¡Ã-me. JednoduchÃ© jak facka.

AÅ¾ na tu Ä•Ã¡st, Å¾e modlit jsme se
umÄ›li jen my dva. Dle samostudia z google jsem si naÄ•etla, Å¾e musÃ-m sprÃ¡vce informovat o plÃ¡novanÃ©m rozptylu a doloÅ¾it doklad o zpopelnÄ›nÃ-, aby to nevypadalo, Å¾e si ve slavnostnÃ-ch hadrech jdeme zaloÅ¾it uprostÅ™ed posvÃ¡tnÃ©ho

mÃ-sta nelegÃ¡lnÃ- sklÃ¡dku.

RÃ¡znÄ› jsem zaklepala na dveÅ™e,
kde stÃ¡lo â€žsprÃ¡vce hÅ™bitovaâ€œ a rozespalÃ©mu pÃ¡novi v upatlanÃ©m triÄ•ku jsem pÅ™ed nosem zamÃ¡vala dokladem o pÅ¯vodu mrtvoly.

OstatnÃ- pokraÄ•ovali za mÃ½m
rÃ¡znÃ½m krokem k mÃ-stu obÅ™adu.

JiÅ¾ pÅ¯l hodiny jsme korzovali
mezi hroby jako na lÃ¡zeÅˆskÃ© promenÃ¡dÄ› a boÅ¾Ã- posel se nÄ›jak nemÄ›l k tomu, aby koneÄ•nÄ› pronesl slova: â€žTak, jsme tady, tady to udÄ›lÃ¡me.â€œ

Rozhodla jsem se ho popostrÄ•it a
pronesla Å™eÄ•nickou otÃ¡zku: â€žHm, kde je ta rozptylovÃ¡ louÄ•ka?â€œ SvatÃ½ muÅ¾ opÄ›t zakrabatil oboÄ•Ã- a troÅ¡ku pÅ™ekvapenÄ› se mÄ› zeptal: â€žA vy to nevÃ-te?? JÃ¡ to totiÅ¾ nevÃ-m.â€œ

No, nevÄ›dÄ›la jsem.

Tak jsme hledali mÃ-sto
poslednÃ-ho odpoÄ•inku spolu podle nicneÅ™Ã-kajÃ-cÃ-ch cedulÃ-. KdyÅ¾ uÅ¾ jsme se blÃ-Å¾ili ke kolumbÃ¡riu, tak bylo jasnÃ©, Å¾e jsme na mÃ-stÄ›. Byla to nenÃ¡padnÃ¡ zelenÃ¡ louka, udrÅ¾ovanÃ¡, rozprostÅ™enÃ¡ mezi stromy, na krÃ¡snÃ©m mÃ-stÄ›.

Tam jsem tedy poloÅ¾ila kvÄ›tinu,
zapÃ¡lila svÃ-Ä•ku a pan farÃ¡Å™ se ujal modliteb.

Pak mi pokynul, abych popel
rozprÃ¡Å¡ila.

A ejhle, zjistila jsem, Å¾e urna
se nedÃ¡ otevÅ™Ã-t.

ZkouÅ¡ela jsem to jÃ¡, zkouÅ¡el to
farÃ¡Å™ a brÃ¡cha skoro naÅ¡tvanÄ› pronesl: â€žTwl, tak to jsi nevÄ›dÄ›la, Å¾e je ta urna zapeÄ•etÄ›nÃ¡??? Jak to teÄ• otevÅ™em?â€œ

PÅ™iznÃ¡m se, Å¾e na tuhle
alternativu jsem nemyslela.

Ale omluvte mÄ›. DÄ›lala jsem to
poprvÃ©.

Tu zboÅ¾nÃ½ muÅ¾ navrhl, Å¾e pÅ™inese
z auta nÅ¯Å¾.

Po chvÃ-li se vrÃ¡til a my pÃ¡Ä•ili
vÃ-ko.

Pomalu se zvedal vÃ-tr. To asi
proto, Å¾e se mamka na oblÃ¡Ä•ku smÃ¡la, aÅ¾ se za bÅ™icho popadala, protoÅ¾e akce:
vypÃ¡Ä•enÃ- vÃ-ka od urny se dozajista zapÃ-Å¡e do pohÅ™ebnÃ-ch anÃ¡lÅ¯.

Takovou komedii tam neboÅ¾tÃ-ci
jeÅ¡tÄ› nevidÄ›li.

MamÄ•ina kamarÃ¡dka to zabila,
kdyÅ¾ pronesla: â€žVerÄ•o, ten vÄ›tr fuÄ•Ã- na mÄ›, vytlaÄ• tu mamku na druhu stranu, aÅ¥
ju nemÃ¡m v gsichtÄ›.â€œ

Pan dÄ›kan se provizornÄ›
pokÅ™iÅ¾oval a poprosil o odpuÅ¡tÄ›nÃ- za nÃ¡s za vÅ¡echny, protoÅ¾e jsme si to
dozajista zaslouÅ¾ili.

KdyÅ¾ se nÃ¡m koneÄ•nÄ› podaÅ™ilo
vypÃ¡Ä•it vÃ-ko, jala jsem se k tomu, proÄ• jsme tam vlastnÄ› byli.

JÃ¡ nemÃ¡m tucha, jak se dÄ›lÃ¡
rozptyl, tak jsem improvizovanÄ› kreslila mamÄ•inÃ½m popelem v trÃ¡vÄ› mandaly.

BrÃ¡cha Å¡el po mnÄ›, ale v jeho
hrubÃ½ch rukÃ¡ch to vypadalo, jako kdyÅ¾ vytÅ™epÃ¡vÃ¡ sÃ¡Ä•ek z vysavaÄ•e.

Tu nÄ›co z urny vypadlo a lehce
cinklo pÅ™i stÅ™etu s kamenem.

Bratr se zastavil, vzal to do
ruky a tak, jak je zvyklÃ½, na plnou hubu pronesl: â€žJeÅ¾Ã-Å¡i, co to ta maminka
seÅ¾rala?â€œ

DÄ›kan se tvÃ¡Å™il, Å¾e neslyÅ¡el,
ale jÃ¡ nÃ¡hodou znala pÅ¯vod kovovÃ© destiÄ•ky.

Byl to pozÅ¯statek z mamÄ•iny
operace lokte.

AlespoÅˆ jsme mÄ›li jistotu, Å¾e
nÃ¡m nepodstrÄ•ili pozÅ¯statky nÄ›koho jinÃ©ho.

No a to bylo vÅ¡echno. Mami, dÃ¡vej na nÃ¡s pozor.

VaÅ¡e vÅ¡ehoschopnÃ¡ Veronika